

VESTRE LANDSRET
DOM
afsagt den 3. november 2023

Sag BS-31175/2022-VLR
(2. afdeling)

Sagsøger (dødsbo)
(advokat Søren Kroer)

mod

Ankenævnet for Patienterstatningen
(advokat Jens Balle Reeder)

Landsdommerne Henrik Twilhøj, Hanne Aagaard og Rasmus Foged (kst.) har deltaget i sagens afgørelse.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt ved Retten i Sønderborg den 14. juni 2022. Ved kendelse af 23. august 2022 er sagen henvist til behandling ved landsretten efter retsplejelovens § 226, stk. 1.

Sagen drejer sig i første række om, hvorvidt der er indtrådt forældelse af et krav på yderligere renter af godtgørelser for svie og smerte samt varigt mén. Kravet støttes på, at Højesteret ved dom af 4. december 2020 i ”rentesagen” (UfR 2021.1058/2 H) underkendte patienterstatningsmyndighedernes hidtidige praksis vedrørende forrentningstidspunkt. Det følger således af afgørelsen, at godtgørelserne i den aktuelle sag burde have været forrentet fra et tidligere tids-punkt end sket. Herudover drejer sagen sig om erstatning for udgifter til advokatbistand.

Sagsøger (dødsbo) (herefter ”Boet”), har nedlagt påstand om hjemvisning og om, at sagsøgte, Ankenævnet

for Patienterstatningen (herefter ”Ankenævnet”), skal anerkende, at Boet er berettiget til erstatning for advokatudgifter med 62.500 kr., subsidiært et af retten fastsat lavere beløb.

Ankenævnet har påstået frifindelse overfor begge påstande.

Sagsfremstilling

Afdøde pådrog sig under sin behandling på Odense Universitets-hospital fra den 25. maj 2011 og frem en skade i form af følger efter blødning opstået i forbindelse med operativ fjernelse af en godartet hjernesvulst.

Ved afgørelse af 5. marts 2012 vurderede Patientforsikringen, at Afdødes skade med overvejende sandsynlighed ville have været undgået ved behandling efter erfaren specialiststandard, og at skaden derfor var omfattet af klage- og erstatningslovens § 20, stk. 1, nr. 1.

I samme afgørelse fastsatte Patientforsikringen godtgørelse til Afdøde for varigt mén til 510.663 kr. med tillæg af renter fra den 3. februar 2012. Det fremgår af erstatningsopgørelsen, at godtgørelsen ”forrentes fra månedsdagen efter Patientforsikringens modtagelse af det seneste journalmateriale den 3. januar 2012” .

Ved afgørelse af 15. oktober 2012 fastsatte Patientforsikringen godtgørelse til Afdøde for svie og smerte til 69.000 kr. med tillæg af renter fra den 2. maj 2012. Det fremgår af erstatningsopgørelsen, at godtgørelsen ”forrentes fra månedsdagen efter Patientforsikringens modtagelse af brevet af 30. marts 2012, hvoraf fremgår Afdødes sygeperioder” .

Region Syddanmark indbragte Patientforsikringens afgørelse af 5. marts 2012 for Patientskadeankenævnet. Ved afgørelse af 11. juni 2013 ændrede Patientskadeankenævnet Patientforsikringens afgørelse, således at Afdøde ikke fandtes at være påført en erstatningsberettigende skade. Patient-forsikringens afgørelse af 15. oktober 2012 blev samtidig ophævet.

Afdøde indbragte herefter Patientskadeankenævnets afgørelse for domstolene. Ved dom af 3. februar 2016 fandt Retten i Sønderborg, at Afdødes skade var mere omfattende, end hvad han med rimelighed måtte tåle, og at skaden derfor var omfattet af klage- og erstatningslovens § 20, stk. 1, nr. 4. Ved dommen blev Afdøde tilkendt sagsomkostninger, hvoraf 221.000 kr. var til dækning af udgifter til advokatbistand.

Vestre Landsret stadfæstede den 5. december 2017 byrettens dom. Ved landsrettens dom blev Ankenævnet for Patienterstatningen (tidligere Patientskadean-

kenævnet) pålagt at betale sagsomkostninger med 125.000 kr. til dækning af udgifter til advokatbistand.

Ankenævnet skrev den 14. maj 2018 til Patienterstatningen (tidligere Patientforsikringen), at Ankenævnets afgørelse om, at Afdøde ikke var påført en erstatningsberettigende skade, var tilsidesat ved landsrettens dom, og at Patientforsikringens tidligere afgørelser om svie og smerte samt varigt mén ”som konsekvens heraf” igen stod ved magt. Ankenævnet sendte samme dag kopi af brevet til Afdødes advokat.

Ved afgørelse af 29. juni 2018 fastsatte Patienterstatningen Afdødes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til 2.423.637 kr., og Person blev tilkendt 78.725 kr. i erstatning for helbredelsesudgifter. Ved afgørelsen fandt Patienterstatningen endvidere, at Afdøde ikke var berettiget til erstatning for erhvervsevnetab.

Patienterstatningen afslog den 10. juli 2018 at genoptage sagen vedrørende spørgsmålet om erstatning for erhvervsevnetab og størrelsen af erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste.

Den 5. oktober 2018 afgjorde Patienterstatningen, at Afdøde ikke var berettiget til yderligere erstatning for helbredsudgifter, idet han ikke havde sendt tilstrækkelig dokumentation for sine medicinudgifter som følge af skaden.

Afdøde indbragte afgørelserne af 29. juni, 10. juli og 5. oktober 2018 for Ankenævnet. Mens sagen var under behandling ved ankenævnet, afgik Afdøde den 25. januar 2019 ved døden.

Ved afgørelse af 20. februar 2019 hjemviste Ankenævnet sagen vedrørende erstatning for udgifter til medicin til Patienterstatningen. Herudover stadfæstede Ankenævnet den øvrige udmåling af erstatning, herunder at Afdøde ikke havde ret til erstatning for erhvervsevnetab.

Boet indbragte herefter Ankenævnets afgørelse for domstolene. Mens sagen var under behandling ved domstolene, afgjorde Patienterstatningen den 3. september 2019, at Boet var berettiget til 358 kr. i erstatning for helbredsudgifter. Ankenævnet stadfæstede denne afgørelse den 9. januar 2020.

Den 30. januar 2020 afgjorde Patienterstatningen, at Afdøde med overvejende sandsynlighed afgik ved døden som følge af den anerkendte behandlingsskade. I samme afgørelse fastsatte Patienterstatningen erstatning for tab af forsørger og overgangsbeløb til Person til henholdsvis 1.527.741 kr. og 169.000 kr.

Ved dom af 30. september 2020 fandt Retten i Sønderborg bl.a., at Boet var berettiget til erstatning for erhvervsevnetab og til yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Ved dommen blev Boet tilkendt sagsomkostninger, hvoraf 100.000 kr. var til dækning af udgifter til advokatbistand.

Retten i Sønderborgs dom blev anket af Ankenævnet, som imidlertid hævdede anken den 18. januar 2021. Det er ikke oplyst, i hvilket omfang Boet blev tilkendt sagsomkostninger i forbindelse med ankesagen.

Den 24. marts 2021 afgjorde Patienterstatningen på baggrund af Retten i Sønderborgs dom, at Boet var berettiget til erstatning for erhvervsevnetab med 4.982.850 kr. og yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste med 4.534.255 kr. Patienterstatningen gjorde samtidig opmærksom på Højesterets dom af 4. december 2020 i ”rentesagen” (UfR 2021.1058/2 H) og oplyste, at Patienterstatningen efterfølgende ville foretage en revurdering af forrentningstidspunkterne for de tidligere tilkendte erstatninger på baggrund af dommen.

Ved afgørelse af 16. april 2021 foretog Patienterstatningen genberegning af renter på baggrund af UfR 2021.1058/2 H. Boet blev herved tilkendt yderligere 923 kr. i renter, og Person blev tilkendt yderligere 66.419 kr. i renter. I samme afgørelse anførte Patienterstatningen, at Boet ikke havde krav på yderligere renter af Afdødes godtgørelser for svie og smerte samt varigt mén, idet disse renter var forældede. Af afgørelsen fremgår følgende begrundelse:

”Lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet (KEL) indeholder i §§ 59-60 regler om forældelse af erstatningskrav. Derimod indeholder disse bestemmelser ikke regler om forældelse af rentekrav. Det betyder, at spørgsmålet om forældelse af renter afgøres efter forældelsesloven. Det står i forældelseslovens § 28. Forældelseslovens udgangspunkt er en forældelsesfrist på 3 år, jf. § 3, stk. 1.

Vores beslutning om ikke at genoptage afgørelserne af 5. marts 2012 og 15. oktober 2012 er truffet efter forældelseslovens § 5, stk. 2, jf. forældelseslovens § 3, fordi der for restrentekrav gælder en 3-årig forældelsesfrist.

Højesterets dom blev afsagt 4. december 2020. Den 3-årige forældelsesfrist regnes fra Afdødes (og senere hans ægtefælles) daværende partsrepræsentanter modtog de erstatningsafgørelser, som nu giver anledning til kravet om yderligere renter. Det skyldes, at Afdøde (og senere hans ægtefælle) på disse tidspunkter havde kendskab til de faktiske oplysninger, der var nødvendige for at rejse restrentekravet. Hvis modtagelsen ligger mere end 3 år forud for Højesterets dom, altså før 4. december 2017, er restrentekravet forældet.

Vi har lagt til grund, at Afdøde modtog ovenstående afgørelser om erstatning samme dag, som afgørelserne blev truffet. Disse tidspunkter ligger før 4. december 2017, og kravene er dermed forældet.

Fristen for den 3-årige forældelse udskydes ikke ved ukendskab til det retlige grundlag for kravet.

Det har Højesteret afgjort i en dom, som er trykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1997.1633. Du kan læse dommen på Patienterstatningens hjemmeside. I dommen fastslog Højesteret, at forældelse ikke kunne suspenderes, selvom sagsøgeren ikke havde vidst, at nogle regler om pension var blevet administreret på en måde, som domstolene senere underkendte.

På samme måde sker der ikke udskydelse af den 3-årige forældelsesfrist, selvom patienten ikke har vidst, at patienterstatningsmyndighederne administrerede forrentningsreglerne på en måde, som Højesteret har underkendt ved den nævnte dom.”

Den 5. maj 2021 anmodede Boet om at få tilkendt erstatning for udgifter til advokatbistand. Patienterstatningen afslog anmodningen den 10. maj 2021 med følgende begrundelse:

”Helbredelsesudgifter og andet tab efter erstatningsansvarslovens § 1 og § 1 a (se vejledningens punkt 1)

Du har i brev af 5. maj 2021 fremsat krav om dækning af boet efter Afdødes advokatombudsninger i forbindelse med behandling af sagen.

Vi vurderer, at der ikke er grundlag for at yde erstatning for advokatombudsninger.

Patienterstatningen indhenter alle relevante oplysninger til brug for sagens behandling både med henblik på at kunne træffe afgørelse efter klage- og erstatningsloven og opføre en eventuel erstatning, hvis skaden kan anerkendes efter klage- og erstatningsloven. Det er i forarbejderne til patientforsikringsloven (FT 1990/1991 tillæg A, spalte 3307) forudsat, at patienten ikke behøver at antage en advokat til at varetage sine interesser, fordi patientforsikringsordningen bygger på, at Patienterstatningen i samarbejde med patienten skal fremskaffe de oplysninger, der er nødvendige for en forsvarlig behandling af sagen.

Det er således forudsat, at udgifter til advokatbistand ikke kan kræves dækket i medfør af klage- og erstatningsloven. Vi henviser i den forbindelse til U 1997.226 Ø, FED 2001.1434 Ø, U 2004.1102 H samt U 2012.2922 H. I sidstnævnte dom blev det desuden fastslået, at selv ikke det forhold, at en sag er principiel, er tilstrækkeligt til, at der kan ydes erstatning for advokatombudsninger. Advokatombudsninger vil således kun rent undtagelsesvis kunne dækkes.

I praksis betyder dette, at der kun ydes erstatning for advokatombkostninger i ganske særlige tilfælde, enten hvor patientens helbredstilstand har nødvendiggjort advokatbistand, eller hvor advokaten efter sagens afgørelse har fremskaffet nye oplysninger eller påvist mangler i beslutningsgrundlaget, som patienten ikke selv kunne have fremskaffet eller påvist, og den trufne afgørelse derfor ændres.

Det fremgår af sagen, at Patienterstatningen ved afgørelse af 5. marts 2012 anerkendte, at Afdøde var påført en erstatningsberettigende skade. Denne afgørelse blev i juni 2016 ændret af Ankenævnet for Patienterstatningen, som afviste, at der var en erstatningsberettigende skade. Sagen blev indbragt for først byretten og senere landsretten, som begge anerkendte, at Afdøde var påført en erstatningsberettigende skade, senest ved landsrettens dom af 5. december 2017. Patienterstatningen tilkendte herefter erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og afslog at yde erstatning for erhvervsevnetab ved afgørelse af 29. juni 2018. Afgørelsen blev stadfæstet af Ankenævnet for Patienterstatningen i februar 2019, men ved dom af 30. september 2020 hjemviste Retten i Sønderborg sagen til beregning af erstatning for erhvervsevnetab og yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Patienterstatningen traf afgørelse herom og afsluttede sagen 24. marts 2021.

Sagen har således været længe undervejs, men vi vurderer, at der ikke foreligger sådanne særlige omstændigheder, at der undtagelsesvist kan ydes erstatning for afholdte advokatudgifter. Dine bemærkninger i brevet af 5. maj 2021 kan ikke ændre herpå.”

Boet indbragte den 11. og 18. maj 2021 afgørelserne af 16. april og 10. maj 2021 for Ankenævnet.

Ankenævnet stadfæstede den 14. december 2021 Patienterstatningens afgørelse vedrørende erstatning for udgifter til advokatbistand med følgende begrundelse:

”Flertallet af medlemmerne af Ankenævnet for Patienterstatningen mener, at boet efter Afdøde ikke har ret til erstatning for advokatombkostninger som følge af behandlingsskaden, jf. § 1 i erstatningsansvarsloven.

Flertallet har lagt vægt på, at der ikke foreligger sådanne særlige omstændigheder, at der undtagelsesvist er grundlag herfor. Flertallet har i øvrigt henvist til begrundelsen i Patienterstatningens afgørelse af 10. maj 2021.

Et mindretal på ét af ankenævnets medlemmer mener, at boet efter Afdøde har ret til erstatning for advokatombkostninger som følge af behandlingsskaden, jf. § 1 i erstatningsansvarsloven.

Mindretallet har lagt vægt på Afdødes nedsatte kognitive funktionsniveau og sagens kompleksitet.

Det er flertallet af ankenævnets medlemmer, der bestemmer afgørelsens resultat.

Ankenævnet for Patienterstatningen stadfæster derfor Patienterstatningens afgørelse af 10. maj 2021.”

Den 15. december 2021 stadfæstede Ankenævnet Patienterstatningens afgørelse vedrørende yderligere renter af godtgørelserne for svie og smerte samt varigt mén med følgende begrundelse:

”Ankenævnet for Patienterstatningen er enig med Patienterstatningen i, at der ikke er grundlag for at genoptage behandlingen af sagen for så vidt angår krav på yderligere renter fra godtgørelse for svie og smerte og varigt mén.

Kravene på yderligere renter fra godtgørelsesposterne er forældede, jf. § 5, stk. 2, jf. § 3, samt § 21, i forældelsesloven.

Der er dermed ikke kommet nye oplysninger i sagen med et indhold, der har væsentlig betydning for udfaldet af sagen.

Ankenævnet bemærker følgende til afgørelsen:

Ankenævnet for Patienterstatningen er enig med Patienterstatningen i, at der ikke er grundlag for at genoptage behandlingen af sagen for så vidt angår mulige krav på yderligere renter fra den godtgørelse for svie og smerte og varigt mén, som blev tilkendt ved Patienterstatningens afgørelser af 5. marts 2012 og 15. oktober 2012.

Krav på yderligere renter fra godtgørelsesposterne er forældede, jf. § 5, stk. 2, jf. § 3, samt § 21, i forældelsesloven. Der er derfor ikke fremkommet nye og for sagens afgørelse væsentlige oplysninger.

Patienterstatningens afgørelse af 16. april 2021 stadfæstes af de grunde, som er anført i Patienterstatningens afgørelse af 16. april 2021 og i Patienterstatningens ankeudtalelse af 18. juni 2021.

Ankenævnet bemærker til det i klagen anførte, at det er ankenævnets vurdering, at Patienterstatningens sagsbehandling og afgørelse af sager ikke har karakter af en rådgivning, men at Patienterstatningen derimod træffer forvaltningsretlige afgørelser, der inden for en klagefrist på 3 måneder kan påklages til Ankenævnet for Patienterstatningen, hvorefter Ankenævnet for Patienterstatningens afgørelse inden for en søgs-målsfrist på 6 måneder kan indbringes for domstolene.”

Boet indbragte herefter Ankenævnets afgørelser af 14. og 15. december 2021 for domstolene ved nærværende sag.

I Patienterstatningens vejledning ”Har du fået en behandlingsskade eller en skade efter medicin?” og på Patienterstatningens hjemmeside under overskrif-

ten ”Hvem kan anmelde en skade?” er det anført, at man ikke behøver en advokat for at anmelde en skade. Samme budskab fremgår af en video på Patienterstatningens Facebook-side, der bl.a. indeholder udsagnene ”På en måde kan man sige, at vi er din advokat” og ”Så du har ikke brug for en advokat, når du anmelder en sag til Patienterstatningen” .

Retsgrundlaget

Forældelse efter lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet (klage-og erstatningsloven)

Klage- og erstatningslovens kapitel 5 om forældelses- og straffebestemmelser indeholder bl.a. følgende bestemmelse:

”§ 60 b

Træffes der bindende afgørelse om anerkendelse af en skade omfattet af kapitel 3 eller 4 eller om udmåling af erstatning for en sådan skade, løber fra tidspunktet for afgørelsen en forældelsesfrist på 3 år for erstatningskrav som følge af skaden.

Stk. 2. Var den erstatningsberettigede ubekendt med erstatningskravet, regnes forældelsesfristen efter stk. 1 dog først fra den dag, hvor den erstatningsberettigede fik eller burde have fået kendskab til kravet.

Stk. 3. Forældelse indtræder senest 10 år efter den i stk. 1 nævnte afgørelse, dog senest 30 år efter den dag, hvor skaden er forårsaget eller lægemidlet er udleveret til skadelidte.”

Af forarbejderne til bestemmelsen, lovforslag nr. L 126 af 30. januar 2014, Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser, Til § 2, Til nr. 9, fremgår bl.a.:

”Den foreslåede bestemmelse omfatter alene *erstatningskrav som følge af den skade*, der tidligere er truffet afgørelse om at anerkende eller udmåle erstatning for.

Forældelse af erstatningskrav for andre skader vil skulle vurderes i forhold til de gældende §§ 59 og 60 i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet.

...

Med lovforslaget ændres ikke på, at forældelsesloven, jf. den generelle formodningsregel i forældelseslovens § 28, fortsat vil gælde i den udstrækning, andet ikke følger af lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet eller af forholdets særlige beskaffenhed. Det betyder bl.a., at forældelseslovens regler om en 10-årig forældelsesfrist for fordringer, der hviler på særligt retsgrundlag (§ 5) stadig vil gælde for krav omfattet af lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet.

Forældelseslovens regler fører bl.a. til, at en endelig afgørelse fra Patientforsikringen eller Patientskadeankenævnet/Lægemiddelskadeankenævnet, hvorved skaden anerkendes samtidig med, at der udmåles erstatning, fortsat vil have afbrydelsesvirkning og udgøre et særligt retsgrundlag, således at der uanset reglerne i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet vil gælde en 10-årig forældelsesfrist, der regnes fra det tidspunkt, hvor den udmålte erstatning kan kræves betalt.

Denne 10-årige forældelsesfrist efter forældelseslovens § 5 gælder dog kun for kravet på den erstatning, der er udmålt ved afgørelsen, men derimod ikke for yderligere krav på erstatning, f.eks. som følge af senfølger. Sådanne yderligere erstatningskrav vil være omfattet af forældelsesfristerne i den foreslåede af § 60 b i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet.”

Forældelse efter forældelsesloven

Forældelsesloven indeholder bl.a. følgende bestemmelser:

”§ 3

Forældelsesfristen er 3 år, medmindre andet følger af andre bestemmelser.

Stk. 2. Var fordringshaveren ubekendt med fordringen eller skyldneren, regnes forældelsesfristen i stk. 1 først fra den dag, da fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab hertil.

...

§ 21

Er der inden forældelsesfristens udløb af eller mod fordringshaveren anlagt rets- eller voldgiftssag om grundlaget for fordringen, indtræder forældelse tidligst 1 år efter sagens endelige afgørelse.

Stk. 2. Er en sag om fordringens eksistens eller størrelse eller en sag, som er afgørende herfor, inden forældelsesfristens udløb indbragt for en administrativ myndighed, indtræder forældelse tidligst 1 år efter, at myndigheden har givet meddelelse om sin afgørelse. Dette gælder, uanset om fordringen gøres gældende af den, der har indbragt sagen, eller af den anden part, herunder det offentlige. Indbringes sagen inden for den i loven fastsatte frist eller i øvrigt inden for rimelig tid for en højere administrativ myndighed eller for Folketingets Ombudsmand, regnes fristen på 1 år fra meddelelsen om denne myndigheds afgørelse, henholdsvis Ombudsmandens udtalelse.

Stk. 3. Indbringes en tvist inden forældelsesfristens udløb for et privat klagenævn, ankenævn eller lignende, gælder stk. 2, 1. og 2. pkt., tilsvarende.

...

§ 28

Når der i anden lov er fastsat særlige forældelsesfrister eller andre særlige bestemmelser om forældelse, finder nærværende lovs bestemmelser anvendelse, i den udstrækning andet ikke følger af den anden lov eller af forholdets særlige beskaffenhed.

Af forarbejderne til forældelsesloven, lovforslag nr. L 165 af 28. februar 2007, de almindelige bemærkninger, fremgår bl.a.:

”3.2.1.3. Suspension af den korte forældelsesfrist

Udvalget finder, at der fortsat bør gælde en generel regel om suspension af den korte forældelsesfrist i tilfælde, hvor fordringshaveren ikke er i stand til at gøre sit krav gældende på grund af utilregnelig uvidenhed om fordringen eller skyldneren.

...

Det kan anføres, at en suspensionsregel kan give anledning til tvister, idet det f.eks. kan volde vanskeligheder at fastslå, om der foreligger »utilregnelig uvidenhed«. Dette forhold er imidlertid efter udvalgets opfattelse mindre tungtvejende end hensynet til, at fordringshaveren som det klare udgangspunkt ikke mødes med forældelse i tilfælde, hvor den pågældende ikke kender eller burde kende sit krav. Hertil kommer, at der eksisterer en omfattende retspraksis vedrørende 1908-lovens § 3, som også vil være relevant ved en videreførelse af denne suspensionsregel i en ny forældelseslov.

...

Udvalget finder, at retsvildfarelse ligesom efter gældende retspraksis ikke generelt bør kunne påberåbes som suspensionsgrund, men i visse særlige tilfælde bør anerkendes som suspensionsgrund. Udvalget har ikke anset det for muligt at formulere en regel, som på tilfredsstillende måde afgrænser disse undtagelsestilfælde, og udvalget finder derfor, at spørgsmålet om, i hvilke tilfælde retsvildfarelse undtagelsesvis kan anerkendes som suspensionsgrund, fortsat bør være overladt til domstolenes afgørelse.

Der henvises til betænkningens kapitel VI, afsnit 2.6, hvor bl.a. den gældende retspraksis vedrørende betydningen af retsvildfarelse er beskrevet.

Efter udvalgets opfattelse bør der foretages en sproglig modernisering af reglen i 1908-loven, således at den bliver lettere at forstå. Det bør navnlig ske ved, at det tydeliggøres, at det afgørende er, hvornår fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab til fordringen og/eller skyldneren.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 3, stk. 2, og bemærkningerne hertil.”

Af de specielle bemærkninger til lovforslaget fremgår vedrørende § 3, stk. 2:

”Efter stk. 2 suspenderes forældelsesfristen på 3 år ved ukendskab til fordringen eller skyldneren indtil det tidspunkt, da fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab hertil.

I forhold til den gældende bestemmelse i 1908-lovens § 3 foreslås en sproglig modernisering, men indholdsmæssigt foreslås den gældende suspensionsregel videreført stort set uændret. Som en ændring i forhold til gældende ret foreslås det dog, at ukendskab til skyldnerens opholds-sted ikke skal være omfattet af suspensionsreglen, men i stedet af en generel regel om tillægsfrist ved uovervindelige hindringer for afbrydelse af forældelsesfristen, jf. lovforslagets § 14.

At den gældende suspensionsregel videreføres uændret, gælder også med hensyn til spørgsmålet om betydningen af retsvildfarelse. Det indebærer, at retsvildfarelse på samme måde som efter gældende ret fortsat kun undtagelsesvis vil kunne anerkendes som suspensionsgrund, f.eks. ved fejl begået ved professionel rådgivning eller bistand i juridiske spørgsmål og muligvis også i tilfælde, hvor en myndighed i et konkret tilfælde har handlet i strid med en i øvrigt anerkendt fortolkning eller administrativ praksis.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.”

Betænkningen om revision af forældelseslovgivningen, betænkning nr. 1460/2005, indeholder i kapitel VI, afsnit 2.6.1., en beskrivelse af hidtil gældende ret vedrørende betydningen af retsvildfarelse i relation til suspensionsreglen. Der er bl.a. anført følgende:

”På baggrund af den ovenfor gennemgåede praksis kan det fastslås, at egentlig retsvildfarelse kun anerkendes som suspensionsgrund efter 1908-lovens § 3 i meget begrænset omfang. De fleste af de omtalte afgørelser, som anerkender suspension, kan forklares med, at der ikke har foreligget en egentlig retsvildfarelse, men en faktisk vildfarelse eller en uegentlig retsvildfarelse. Det eneste område, hvor retsvildfarelse med nogenlunde sikkerhed anerkendes som suspensionsgrund, er krav i anledning af fejl begået ved professionel rådgivning eller bistand i juridiske spørgsmål, jf. U 2004.955 Ø.”

Erstatning for udgifter til advokatbistand

Efter § 33, stk. 1, i klage- og erstatningsloven oplyser Patienterstatningen sagerne, som foreningen skal træffe afgørelse i. Efter § 2, stk. 4, i bekendtgørelse nr. 613 af 23. maj 2018 om vedtægter for Patienterstatningen skal foreningen afgive de oplysninger til bl.a. Ankenævnet for Patienterstatningen, som er nødvendige for, at ankenævnet kan varetage sin opgave efter klage- og erstatningsloven.

Efter Ankenævnet for Patienterstatningens forretningsorden, jf. § 4, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 637 af 29. maj 2018 oplyser ankenævnets sekretariat sagen og indhenter sagkyndig vurdering.

Det fremgår af forarbejderne til klage- og erstatningsloven § 33 (lovforslag nr. L 75 af 24. februar 2005, bemærkningerne til § 33), at bestemmelsen er en uændret videreførelse af patientforsikringslovens § 13. I forarbejderne til patientforsikringslovens § 13, stk. 1, (lovforslag nr. L 144 af 8. februar 1991, bemærkningerne til § 13) anføres det bl.a., at det er vigtigt for ordningens sigte, at forsikringsforeningen selv tilvejebringer de oplysninger, der er nødvendige til sagens afgørelse, således at patienten ikke skal engagere f.eks. en advokat til varetagelse af sine interesser.

Anbringender

Boet har til støtte for påstanden om hjemvisning anført, at sagen skal genoptages, idet Boets krav på yderligere renter af godtgørelserne for svie og smerte samt varigt mén ikke er forældet. Spørgsmålet om forældelse skal afgøres efter klage- og erstatningslovens § 60 b, da forældelseslovens regler kun gælder, hvis ikke andet følger af særlige bestemmelser om forældelse i anden lov. Forældelsesfristen er derfor 3 år fra den 5. december 2017, hvor Afdødes patientskade blev endeligt anerkendt ved landsrettens dom. Da Højesteret den 4. december 2020 afsagde dom i ”rentesagen” mindre end 3 år efter landsrettens dom i patientskadesagen, er kravet på yderligere renter ikke forældet.

Landsrettens dom af 5. december 2017 ligger endvidere inden for den 3-års-frist i forhold til Højesterets dom, som Patienterstatningen selv har valgt at genoptage rentesager efter. Ved landsretsdommen blev Afdødes patientskade anerkendt efter klage- og erstatningslovens § 20, stk. 1, nr. 4. Der var således ikke tale om en stadfæstelse af den oprindelige afgørelse, der anerkendte skaden efter § 20, stk. 1, nr. 1. Ankenævnet kan ikke påberåbe sig forældelse fra et tidspunkt før dommen fra Vestre Landsret, da sagen først ved landsrettens dom blev afgjort. Det bestrides, at der gælder en 1-årig suspensionsfrist efter forældelsesloven fra landsrettens dom.

Det bestrides endvidere, at patienterstatningsmyndighederne kan afskære krav med henvisning til 3-års-fristen, da der har været tale om en ulovlig rentepraktik. Der er tale om myndigheder, der er undergivet forvaltningslovens regler, og som tilmed påberåber sig at være ”patientens advokat”. Såfremt der måtte anvendes en 3-årig forældelsesfrist, må denne senest beregnes fra byrettens afgørelse i sagen, hvor Ankenævnet første gang fik underkendt sin rentepraktik. Byrettens dom, som blev afsagt efter 3-dommerbehandling, skabte en ny retstilstand, og det er Ankenævnets standpunktsrisiko, at Ankenævnet valgte ikke at efterkomme byrettens eller landsrettens dom. Byrettens dom blev afsagt den 14.

marts 2018, hvilket er inden den 5. december 2018, som er den forældelsesfrist, Ankenævnet har påberåbt sig.

Forældelsesspørgsmålet skal endvidere ses i lyset af, at patienterstatningsmyndighederne reklamerer med, at myndighederne agerer som ”patientens advokat”, og at det ikke er nødvendigt at antage advokat til at føre sin sag, da man hjælper patienterne gennem erstatningsprocessen. Ankenævnet har derfor et særligt ansvar for at sikre, at patienternes afgjorte sager ikke forældes, særligt når myndigheden ønsker at prøve en dom, der er gået myndigheden imod. I modsat fald varetager patienterstatningsmyndighederne ikke patienternes interesser. Ankenævnet skulle derfor have indrettet sig efter byrettens dom, således at Ankenævnet ikke påberåber sig forældelse i en periode, der ligger efter, at myndighedens rentepraktis er blevet tilsidesat.

Til støtte for påstanden om erstatning for udgifter til advokatbistand har Boet anført, at der er tale om en patientskadesag, som i ca. 10 år har verseret hos myndighederne, og hvor der har været tvist om stort set alt i sagen, siden Region Syddanmark påklagede Patientforsikringens anerkendelsesafgørelse.

Boet har vundet to retssager i både byret og landsret, hvorefter sagen er blevet hjemvist til udmåling, og i disse situationer har der været tvister hver eneste gang. Hver tvist har medført en markant forhøjelse af erstatningen, og dette er formentlig den største erstatning, der er udbetalt i en patientskadesag med næsten 18 millioner kr. inkl. renter. Boet har ikke kunnet opnå dette resultat uden bistand fra en advokat, hvorfor det er rimeligt, at Patienterstatningen også yder dækning af udgifter til advokatbistand.

Som det er anført af Ankenævnets mindretal, skal der også henses til Afdødes nedsatte kognitive funktion og sagens kompleksitet. Dette støttes af, at det i Patientforsikringens ”Afgørelser og praksis 1992 - 2005”, side 148, er anført, at advokatudgifter vil kunne betales i de tilfælde, hvor skaden afskærer patienten fra at kunne fremskaffe nødvendige oplysninger. Samme sted er også anført, at advokatudgifter vil kunne betales i tilfælde, hvor en advokat efterfølgende fremskaffer nye retlige oplysninger, der medfører, at Patientforsikringen må genoptage sagen og ændre sin tidligere afgørelse.

Det fremgår af tidligere administrative afgørelser, at der er ydet erstatning for udgifter til advokatbistand, når der som følge af advokatbistanden er udbetalt yderligere erstatning, jf. PEBL 06-0501. I den aktuelle sag har advokatbistanden tilsvarende medført udbetaling af yderligere erstatning. I UfR 2012.2922 H, hvor der ikke blev tilkendt erstatning for udgifter til advokatbistand, bestod advokatens udenretlige arbejde alene i udarbejdelse af ét ankeindlæg i forbindelse med én afgørelse. I den aktuelle sag har der været over 10 udenretlige afgørelser.

Ankenævnet har vedrørende påstanden om hjemvisning anført, at Boets krav på yderligere renter af godtgørelserne for svie og smerte samt varigt mén er forældet. Reglerne om forældelse i klage- og erstatningslovens kapitel 5 finder alene anvendelse på erstatningskrav og ikke renterne heraf. Rentekrav er deri-mod selvstændige krav, der forældes efter de almindelige forældelsesregler i forældelseslovens §§ 2 og 3 og med mulighed for suspension af forældelsen efter lovens kapitel 6, jf. forældelseslovens § 28.

I medfør af forældelseslovens § 3, stk. 1, indtræder forældelse af et rentekrav som udgangspunkt 3 år efter den dag, hvor den erstatningsberettigede kunne kræve renterne betalt, jf. forældelseslovens § 2, stk. 1. Ukendskab til de faktiske oplysninger, der er nødvendige for at rejse et yderligere rentekrav, kan konkret medføre udsættelse af starttidspunktet for forældelsesfristen, jf. forældelseslovens § 3, stk. 2, hvorimod ukendskab til det retlige grundlag ikke medfører udsættelse af fristen, jf. UfR 1997.1633 H. Såfremt der anlægges retssag eller indbringes en administrativ sag om grundlaget for fordringen inden forældelsesfristens udløb, følger det af forældelseslovens § 21, stk. 1-3, at der tidligst indtræder forældelse 1 år efter sagens endelige afgørelse.

I den aktuelle sag skal den 3-årige forældelsesfrist regnes fra modtagelsen af de oprindelige afgørelser den 5. marts 2012 og 15. oktober 2012, idet Afdøde på disse tidspunkter fik kendskab til størrelsen af de tilkendte godtgørelser og de fastsatte forrentningstidspunkter, hvilket udgør de faktiske oplysninger, der danner grundlag for kravet i sagen. Afdøde anfægtede dengang hverken de tilkendte godtgørelser eller de fastsatte forrentningstidspunkter. Højesterets dom i ”rentesagen” medfører ikke udsættelse af forældelsesfristen i nærværende sag, idet kendskabet til den rette anvendelse af erstatningsansvarslovens § 16 ikke er en faktisk, men derimod en retlig omstændighed. Det forhold, at patienterstatningsmyndighederne tidligere administrerede erstatningsansvarslovens § 16 forkert, medfører således ikke, at Boet har været i utilregnelig uvidenhed om sit krav, og at forældelsesfristen af den grund har været suspenderet.

Afgørelserne af 5. marts og 15. oktober 2012 blev ændret af Patientskadeankenævnet, som afviste, at der var grundlag for erstatning efter klage- og erstatningsloven. Denne afgørelse om grundlaget for erstatningskravet, som er grundlaget for rentekravet, blev indbragt for domstolene, og den 5. december 2017 afsagde Vestre Landsret endelig dom i sagen. Da retssagen om grundlaget for fordringen var anlagt inden udløbet af den almindelige 3-årige forældelsesfrist, finder reglen i forældelseslovens § 21 om foreløbig afbrydelse af forældelsesfristen anvendelse. Boets krav på yderligere renter af godtgørelserne for svie og smerte samt varigt mén forældede dermed den 5. december 2018, som var ét år efter landsrettens endelige dom om grundlaget for fordringen, jf. forældelseslovens § 3, jf. § 21.

Patienterstatningsmyndighederne har genoptaget de sager, hvor der er truffet afgørelse inden for 3 år forud for Højesterets dom i ”rentesagen”, fordi de skadelidte i disse sager som hovedregel først på tidspunktet for afgørelsen i deres sag blev bekendt med de faktiske omstændigheder, som deres yderligere rente-krav støttedes på. Deres yderligere rentekrav var således ikke forældede på tidspunktet for Højesterets dom, hvorfor de som konsekvens heraf blev genop-taget.

Der gælder ikke en 3-årig forældelsesfrist i forhold til byrettens dom i ”rentesa-gen”, og det bestrides, at patienterstatningsmyndighederne var forpligtede til at ændre praksis efter byrettens dom eller på anden måde ”indrette sig” som følge heraf. Ankenævnet havde ret til at få spørgsmålet prøvet ved appelinstanserne, og borgere, der ville undgå forældelse af krav på yderligere rente, kunne have anlagt sag. Patienterstatningsmyndighederne er underlagt forvaltningsloven og har ikke hjemmel til at give medhold i krav, som er forældede.

Ankenævnet har vedrørende påstanden om erstatning for udgifter til advokatbistand anført, at det følger af klage- og erstatningslovens § 33, stk. 1, at Patienterstatningen oplyser de sager, som Patienterstatningen skal træffe afgørelse i. Efter § 2, stk. 4, i Patienterstatningens vedtægter skal foreningen afgive de oplysninger til bl.a. Ankenævnet, som er nødvendige for, at Ankenævnet kan varetage sin opgave efter klage- og erstatningsloven. Det følger endvidere af Ankenævnets forretningsorden, jf. § 4, stk. 3, at Ankenævnets sekretariat oplyser sagen og indhenter sagkyndig vurdering.

Efter forarbejderne til klage- og erstatningslovens § 33 er denne en uændret videreførelse af patientforsikringslovens § 13, stk. 1. I forarbejderne til patientforsikringslovens § 13, stk. 1, er det anført, at det er vigtigt for ordningens sigte, at forsikringsforeningen selv tilvejebringer de oplysninger, der er nødvendige til sagens afgørelse. Dette er af hensyn til, at patienten ikke skal lade sig repræsentere ved advokat for at få varetaget sine interesser.

Der gælder således et officialprincip for Patienterstatningen, som selv skal oplyse sagerne og tilvejebringe grundlaget for afgørelsen. Udgifter til advokatbistand dækkes derfor kun i helt særlige tilfælde, hvor advokatbistanden har været nødvendig for at fremskaffe oplysninger til brug for afgørelsen, jf. bl.a. UfR 1997.226 Ø, FED 2001.1434 Ø, UfR 2004.1102 H og UfR 2012.2922 H.

Boet har ikke dokumenteret, at det som følge af advokatbistand opnåede et andet og bedre resultat under den administrative sagsbehandling. Boet har yderligere ikke dokumenteret at have haft udgifter til advokatbistand i forbindelse med den administrative sagsbehandling.

Udgifter til advokatbistand i forbindelse med retssager dækkes alene ved ret-tens sagsomkostningsafgørelser i de pågældende sager og kan ikke også be-grunde et krav på erstatning for advokatudgifter som led i den administrative sagsbehandling. Såfremt der er ydet advokatbistand før og efter sagsanlæg, dækkes udgifterne hertil også ved sagsomkostningsafgørelsen, jf. FED 2004.124 V, FED 2004.1474 Ø og FED 2004.1919 V.

Den advokatbistand, som har været nødvendig i forbindelse med retssagerne mellem Boet og Ankenævnet, er således allerede erstattet gennem retternes sagsomkostningsafgørelser, hvor Boet har fået tilkendt sagsomkostninger som den vindende part. Yderligere erstatning for advokatudgifter vedrørende rets-sagerne vil endvidere være i strid med det erstatningsretlige princip om, at samme forhold ikke skal erstattes flere gange. Det forhold, at Boet har opnået ændrede resultater efter domstolsprøvelse af Ankenævnets afgørelser, kan dermed ikke begrunde, at der undtagelsesvist skal ydes advokatomkostninger for den administrative sagsbehandling.

Der er således ikke grundlag for at tilsidesætte Ankenævnets flertalsafgørelse, hvorefter der ikke er grundlag for at tilkende Boet erstatning for advokatomkostninger.

Landsrettens begrundelse og resultat

Forældelse af yderligere renter

Boets påstand om hjemvisning støttes på et synspunkt om, at sagen skal genoptages med henblik på, at Boet tilkendes yderligere renter af Afdødes godtgørelser for svie og smerte samt varigt mén. Efter § 16 i forretningsor-den for Ankenævnet for Patienterstatningen kan genoptagelse ske, hvis der er fremkommet nye oplysninger, som er væsentlige for sagens afgørelse. Der kan således ske genoptagelse, hvis der på baggrund af de nye oplysninger er udsigt til, at sagen vil kunne få et andet udfald.

Det er ubestridt, at Højesterets dom i ”rentesagen” (UfR 2021.1058/2 H) udgør en ny retlig oplysning, som kan give anledning til genoptagelse med henblik på beregning af yderligere renter. Det afgørende er herefter, om kravet på yderli-gere renter er forældet, idet der ikke er udsigt til, at sagen vil kunne få et andet udfald, hvis kravet er forældet.

Efter § 60 b, stk. 1, i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet løber der en forældelsesfrist på 3 år fra tidspunktet for afgørelsen om anerkendelse af en skade omfattet af kapitel 3 eller 4 eller om udmåling af erstat-ning for en sådan skade. Bestemmelsen medfører, at der for erstatningskrav som følge af en skade, der tidligere er truffet afgørelse om at anerkende eller udmåle erstatning for, gælder en særlig forældelsesfrist.

Af forarbejderne til bestemmelsen fremgår bl.a., at en endelig afgørelse, hvorved en skade anerkendes samtidig med, at der udmåles erstatning, fortsat vil udgøre et særligt retsgrundlag, som er omfattet af den 10-årige forældelsesfrist i forældelseslovens § 5, stk. 1.

Krav på renter er selvstændige krav og er således ikke omfattet af ordlyden ”erstatning for en sådan skade” i klage- og erstatningslovens § 60 b, stk. 1. Forarbejderne til bestemmelsen giver ikke grundlag for at antage, at rentekrav uanset bestemmelsens ordlyd skulle være omfattet af denne. Klage- og erstatningslovens § 60 b, stk. 1, finder derfor ikke anvendelse ved afgørelsen af, om Boets krav på yderligere renter er forældet.

Da kravet i sagen således ikke er omfattet af forældelsesregler i anden lovgivning, skal spørgsmålet om forældelse afgøres efter forældelseslovens regler, jf. forældelseslovens § 28.

Afdøde modtog den 5. marts og 15. oktober 2012 de afgørelser, hvori hans godtgørelser for svie og smerte samt varigt mén blev opgjort. Af afgørelserne fremgik endvidere det tidspunkt, som Patientforsikringen havde tilkendt renter fra, og begrundelsen for forrentningstidspunkterne. Det krav på renter, denne sag drejer sig om, er renter forud for de ved afgørelserne oplyste forrentningstidspunkter.

Landsretten finder, at Afdøde ved modtagelsen af afgørelserne blev bekendt med de faktiske oplysninger, der var nødvendige for, at han kunne have rejst krav om forrentning fra tidligere tidspunkter end dem, som Patientforsikringen havde tilkendt renter fra. Forældelsesfristen for kravet på yderligere renter var herefter som udgangspunkt 3 år fra modtagelsen af afgørelserne, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1, jf. stk. 2.

Som følge af retssagerne vedrørende grundlaget for kravet blev forældelsen imidlertid foreløbig afbrudt i medfør af forældelseslovens § 21, således at forældelse tidligst indtrådte ét år efter landsrettens dom af 5. december 2017.

Spørgsmålet er herefter, om Afdødes retsvildfarelse vedrørende sin ret til renter beregnet på den måde, som blev fastslået af Højesteret i ”rentesagen”, medførte en yderligere suspension af forældelsen.

Det fremgår af forarbejderne til den gældende forældelseslov, at den hidtidige suspensionsregel blev videreført uændret, hvilket bl.a. indebærer, at retsvildfarelse fortsat kun undtagelsesvis vil kunne anerkendes som suspensionsgrund, f.eks. ved fejl begået ved professionel rådgivning eller bistand i juridiske spørgsmål og muligvis også i tilfælde, hvor en myndighed i et konkret tilfælde

har handlet i strid med en i øvrigt anerkendt fortolkning eller administrativ praksis.

Det er ubestridt, at forrentningen af Afdødes godtgørelser for svie og smerte samt varigt mén i afgørelserne af 5. marts og 15. oktober 2012 var fastsat i overensstemmelse med patienterstatningsmyndighedernes dagældende administrative praksis. Der er således ikke tale om, at myndighederne har handlet i strid med en i øvrigt anerkendt fortolkning eller administrativ praksis.

Patienterstatningsmyndighedernes hidtidige praksis blev underkendt ved Københavns Byret dom af 14. marts 2018 i ”rentesagen”. Da Boets krav ikke var forældet på dette tidspunkt, ville Boet have haft ret til genoptagelse med henblik på beregning af yderligere renter, hvis Ankenævnet havde ændret praksis på baggrund af byrettens dom eller på anden måde havde ”indrettet sig”, så krav på yderligere renter ikke forældede under appelsagerne.

Landsretten finder, at der ikke er grundlag for at fastslå, at patienterstatningsmyndighederne burde have ændret praksis, inden myndighedernes hidtidige praksis var blevet endeligt tilsidesat, hvilket først skete ved Højesterets dom. Det forhold, at Patienterstatningen har vejledt om, at man ikke behøver en advokat for at anmelde en skade, og har omtalt sig selv som ”patientens advokat” i en video på Facebook, kan ikke føre til et andet resultat.

Der foreligger herefter ikke oplysninger, der giver grundlag for at fravige udgangspunktet om, at retsvildfarelse ikke medfører suspension af forældelsen. Boets krav på yderligere renter forældede derfor den 5. december 2018, og kravet var således forældet, da Højesteret den 4. december 2020 tilsidesatte patienterstatningsmyndighedernes praksis for beregning af renter.

Landsretten tager derfor Ankenævnets påstand om frifindelse over for Boets påstand om hjemvisning med henblik på genoptagelse til følge.

Erstatning for udgifter til advokatbistand

Boets påstand er, at Ankenævnet skal anerkende, at Boet er berettiget til erstatning for udgifter til advokatbistand. Det er fastslået i retspraksis, bl.a. i UfR 2012.2922 H, at der kun kan tilkendes erstatning for advokatbistand til behandlingen af sager ved patienterstatningsmyndighederne, hvis der undtagelsesvist foreligger særlige omstændigheder.

Patienterstatningsmyndighedernes afgørelser i den aktuelle sag er i to tilfælde blevet ændret som følge af domstolsprøvelse. Boets udgifter til advokatbistand i forbindelse med sagernes behandling ved domstolene er erstattet ved omkostningsafgørelserne i de pågældende sager. De ændringer i sagernes udfald, der følger af domstolsprøvelserne, kan dermed ikke begrunde, at der undtagelses-

vist skal ydes erstatning for udgifter til advokatbistand i forbindelse med den administrative sagsbehandling.

Ankenævnet har i ét tilfælde omgjort en afgørelse fra Patienterstatningen efter en klage fra Boet, idet Ankenævnet ved afgørelsen af 20. februar 2019 hjemviste sagen vedrørende erstatning for udgifter til medicin. Herefter blev boet ved Patienterstatningens afgørelse af 3. september 2019 tilkendt 358 kr. i erstatning for helbredsudgifter. Boet har på denne baggrund ikke godtgjort, at advokatens bistand under den administrative behandling af sagen har medført sådanne ændringer af patienterstatningsmyndighedernes afgørelser, at Boet på denne baggrund er berettiget til erstatning for udgifter til advokatbistand.

Efter karakteren af den skade Afdøde blev påført, lægger landsretten til grund, at hans kognitive funktion har været påvirket. Boet har imidlertid ikke godtgjort, at Afdødes kognitive gener konkret har afskåret ham fra selv at fremlægge relevante oplysninger under den administrative behandling af sagen ved patienterstatningsmyndighederne.

Landsretten tager herefter Ankenævnets påstand om frifindelse over for Boets påstand vedrørende erstatning for udgifter til advokatbistand til følge.

Sagsomkostninger

Boet har anført, at værdien af dets påstande skønsmæssigt udgør 300.000 kr., hvilket landsretten har lagt til grund ved beregningen af retsafgift. Ankenævnets bemærkninger vedrørende sagens værdi giver ikke grundlag for at anvende en anden værdi ved fastsættelsen af sagens omkostninger. Efter sagens udfald skal Boet herefter betale 55.000 kr. i sagsomkostninger til Ankenævnet til udgifter til advokatbistand inkl. moms. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet til advokat taget hensyn til sagens omfang og karakter.

THI KENDES FOR RET:

Ankenævnet for Patienterstatningen frifindes.

I sagsomkostninger skal Sagsøger (dødsbo) inden 14 dage betale 55.000 kr. til Ankenævnet for Patienterstatningen. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

Publiceret til portalen d. 03-11-2023 kl. 10:01

Modtagere: Sagsøger (dødsbo), Sagsøgte Ankenævnet for Patienterstatningen